

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/7/2020
Identifikačné číslo spisu:	8020200072
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8020200072.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M a JUDr. Petra Kaňu, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku dňa 27. januára 2021 v Bratislave, v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, týkajúceho sa odsúdeného F. E., o odvolaní odsúdeného F. E. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1Ntc/2/2020-109 z 13. októbra 2020, takto

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1Ntc/2/2020-109 z 13. októbra 2020, s a z r u š u j e.

II. Podľa § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov,

uznanie rozsudku Oblasťného súdu v Amsterdame (Rechtbank Amsterdam), súdu Holandského kráľovstva, č. 13/654188-17 zo dňa 21. marca 2019, právoplatného dňa 5. apríla 2019, a vykonanie trestu odňatia slobody vo výmere 150 dní, uloženého týmto rozsudkom občanovi Slovenskej republiky F. E., narodenému dňa XX. U. XXXX v C., trvale bytom v C., E. XXXX/X, prechodne bytom v S., R.R. XXXX/XXX, toho času na slobode, s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 1Ntc/2/2020-109 z 13. októbra 2020, rozhodol tak, že

I. podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej tiež skrátené „zákon č. 549/2011 Z. z.“) na území Slovenskej republiky uznáva a vykoná rozhodnutie (cudzozemského súdu) Rechtbank Amsterdam, č. 13-654188-17 zo dňa 21. marca 2019, právoplatné dňom 5. apríla 2019, ktorým bol občan Slovenskej republiky F. E. uznaný vinným v bode 1/ z trestného činu útoku na mravnosť v štádiu pokusu podľa § 246 Holandského Trestného zákonníka; v bode 2/ z trestného činu nedovoleného vniknutia do

uzavretého podniku, ktorý používa niekto iný za pomoci iného podľa § 138 Holandského Trestného zákonníka a v bode 3/ z trestného činu úmyselného a nezákonného zničenia majetku, ktorý patrí celkom alebo sčasti inej osobe podľa § 350 Holandského Trestného zákonníka, na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

- skúsil dňa 10. decembra 2017 v B. osobu B.. Z.. D. prostredníctvom násilia a vyhrážaním sa násilím donútiť k vykonaniu intímnych aktov a nútiť k intímnym aktom, pričom napokon vošiel do hotelovej izby osoby D. a potom mal na túto osobu na posteli si ľahnúť a osoba D. zatiaľ ležala na svojom chrbte a zacítila pohlavný orgán obvineného a jeho nohy tlačili na nohy osoby D., pričom násilie spočívalo v tom, že obvinený vtrhol do hotelovej izby osoby D., nečakane sa k nej priblížil, položil ruku na ústa osoby D. a tlačil na jej ústa a povedal jej, aby nekričala;

v bode 2/

- vtrhol dňa 10. decembra 2017 v B. do súkromnej hotelovej izby č. XXX hotela D. M. R. D. napriek tomu, že táto izba bola v tom čase používaná osobou B.. Z.. D.;

v bode 3/

- zničil alebo poškodil dňa 10. decembra 2017 v B. veci patriace osobe Q.. Q.. E. a reštaurácii Z., a to dvere, sedadlo na toalete a držiak toaletnej rolky,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 150 (stopäťdesiat) dní;

II. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona odsúdeného F. E. zaraďuje pre výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený včas písomne formulované odvolanie zdôvodnené jednak vlastným podaním, ako aj prostredníctvom obhajcu.

Odsúdený vo vlastnom zdôvodnení odvolania (č. l. 115) uviedol, že s napadnutým rozsudkom sa nestotožňuje. I keď nič nepopiera, nemal pred súdom I. stupňa možnosť obhájiť sa a navrhnúť svoj výkon trestu, poukazujúc na to, že existujú aj alternatívne tresty ako verejnoprospešné práce, náramky atď.

Zdôraznil, že pracuje a ničomu sa nevyhýba, ale skutočnosť, že nedostal možnosť ísť na Krajský súd v Prešove dňa 13. októbra 2020 obhájiť sa aj s advokátom, hodnotí ako hrubé porušenie jeho práva na obhajobu.

Týmto odvolaním chce požiadať o alternatívny trest odňatia slobody v zmysle zákonov Slovenskej republiky. Ak nebude inej šance svoj trest nastúpi, ničomu sa nevyhýba, pracuje, žije normálnym životom, ale každý má právo na spravodlivý proces.

V písomnom odôvodnení jeho odvolania prostredníctvom obhajcu (JUDr. Alojz Naništa, č. l. 117) namietal záver súdu I. stupňa, že skutok (uznávaného rozhodnutia) by mohol byť podľa slovenského Trestného zákona právne kvalifikovaný ako zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu, teda namietal právnu kvalifikáciu tohto skutku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú konkrétne skutkové okolnosti, na základe ktorých dospel súd I. stupňa k uvedenej právnej kvalifikácii. Poukázal na zápisnicu o jeho výsluchu zo dňa 22. januára 2020 na Krajskej prokuratúre v Prešove. Výpočúvajúci prokurátor formuloval uvedený skutok odlišne ako je formulovaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V súlade so svojimi vyjadreniami (naďalej) nesúhlasí s vydaním justičným orgánom Holandského kráľovstva za účelom výkonu trestu odňatia slobody a chce trest vykonať na území Slovenskej republiky.

Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec na nové konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom po zistení, že odvolanie je prípustné a bolo

podané v zákonnej lehote (včas) oprávnenou osobou, konštatuje, že odvolanie odsúdeného je dôvodné, hoci z iných než ním uvádzaných dôvodov.

Z relevantných na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení zdôrazňuje nasledovné :

Podľa § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia (aj vtedy), ak dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako šesť mesiacov.

Podľa § 17 ods. 1 veta prvá citovaného zákona, ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 citovaného zákona proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 29 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Odvolací súd po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu konštatuje, že priebeh posudzovaného uznávacieho konania zodpovedá odôvodneniu napadnutého rozsudku, v ktorom Krajský súd v Prešove (ďalej „súd I. stupňa“) zhrnul genézu tohto konania, od pôvodného konania o vydanom európskom zatýkacom rozkaze príslušného orgánu Holandského kráľovstva, ktorým tento štát pôvodu najskôr žiadal o vydanie odsúdeného (vyžiadanej osoby) na výkon rozhodnutia (v časti nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 150 dní) až po zmenu procesného režimu v danom konaní, ktorá nastala v dôsledku doručenia tzv. osvedčenia zo strany štátu pôvodu v zmysle zákona č. 549/2011 Z. z., ktorým de facto Holandské kráľovstvo (následne) požiadalo o uznanie a výkon odsudzujúceho rozhodnutia jeho súdu (v časti nepodmienečného trestu odňatia slobody) na území Slovenskej republiky.

Súd I. stupňa po zadovážení listinných podkladov (vrátenie doplňujúcich informácií vyžiadaných od štátu pôvodu) - hodnotiac jednotlivé zákonné podmienky pre uznanie a výkon označeného cudzieho rozhodnutia v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., ako aj negatívne vymedzené podmienky (ako „dôvody odmietnutia“ uznania a výkonu) v zmysle § 16 tohto zákona - dospel k záveru, že zákonné podmienky pre uznanie a výkon už vyššie označeného rozhodnutia (rozsudku) súdu štátu pôvodu (Oblasťného súdu v Amsterdam) splnené boli.

V rámci hodnotenia „dôvodov odmietnutia“ v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona sa súd I. stupňa osobitne v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal podmienkou vymedzenou pod písmenom i) tohto zákonného ustanovenia, zjavne si uvedomujúc, že odsudzujúci rozsudok, ktorý (osvedčením) navrhuje uznať štát pôvodu z pohľadu rozsahu trestnej sankcie, ktorým je nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 150 dní, nezodpovedá zákonnej dikcii § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z., podľa ktorého súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako šesť mesiacov.

Neexistenciu tohto dôvodu odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia podľa citovaného ustanovenia súd I. stupňa zdôvodnil poukazom na Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 [konkrétne článok 9 ods. 1 písm. h)], podľa ktorého príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak v čase, keď bol príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu doručený rozsudok, je dĺžka trestu, ktorý sa má ešte vykonať, kratšia ako šesť mesiacov, argumentujúc in concreto tým, že:

Hoci rámcové rozhodnutia nemôžu mať priamy účinok, ich záväzný charakter ukladá vnútroštátnym (najmä súdnym) orgánom, povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva. Vnútroštátne súdy sú preto povinné vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok. Táto povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah rámcového rozhodnutia pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je síce obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad contra legem, vyžaduje však, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci (tým, že zohľadnia vnútroštátne právo ako celok a uplatnia výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva) cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetného rámcového rozhodnutia a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s ním sledovaným účelom ... So zreteľom na uvedenú povinnosť konformného výkladu ustanovenia § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z. treba zvýrazniť, že článok 9 ods. 1 Rámcového rozhodnutia dáva súdu len možnosť odmietnuť uznanie rozsudku pri vymenovaných prípadoch, nie však povinnosť ho odmietnuť. Tým umožňuje lepšie naplniť účel inštitútu uznania rozhodnutia, ktorým je uľahčenie sociálnej nápravy odsúdenej osoby z hľadiska jej rodinných, jazykových, kultúrnych a iných väzieb, a nie dĺžka vykonávaného trestu odňatia slobody.

Ďalej je tu potrebné zdôrazniť, že predmetné konanie o uznanie a výkon rozhodnutia je vykonávané na základe možnosti plynúcej zo zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykačom rozkaze, pričom tento umožňuje vyžiadanú osobu na účel výkonu uloženého trestu odňatia slobody vydať, ak uložený trest je najmenej štyri mesiace [§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 154/2010 Z. z.].

Ustanoveniami § 21a zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykačom rozkaze sa v právnom poriadku Slovenskej republiky využila možnosť plynúca z čl. 4 bod 6 Rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002. Na základe tohto čl. 4 bod 6 vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač, ak európsky zatykač bol vydaný pre účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom, alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná rozsudok alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi. Vychádzajúc z dôvodovej správy k zákonu č. 344/2012 Z. z., ktorým bol zákon č. 154/2010 Z. z. doplnený o ustanovenie § 21a, cieľom tejto úpravy je naplnenie účelu výkonu trestu odňatia slobody, ktorým je okrem iného aj sociálna náprava odsúdeného, pričom pre dosiahnutie toho je žiaduce, aby občania Slovenskej republiky a osoby s trvalým pobytom na jej území mali možnosť vykonať uložený trest odňatia slobody na území svojho domovského štátu, kde tieto osoby majú rodinné a sociálne väzby, ktoré sú spôsobilé prispieť k uľahčeniu ich nápravy počas výkonu trestu odňatia slobody.

Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že pokiaľ sa konanie o uznanie a výkon rozhodnutia začalo na podklade § 21a zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykačom rozkaze, pričom čl. 9 ods. 1 Rámcového rozhodnutia dáva súdom iba možnosť odmietnuť uznanie rozhodnutia pre nedostatok dĺžky trestnej sankcie, tak ustanovenie § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z. je možné aplikovať len vtedy, ak dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako štyri mesiace.

V predmetnej trestnej veci odsúdený F. E. je občanom Slovenskej republiky s trvalým aj prechodným pobytom na území Slovenskej republiky, býva so svojou priateľkou a pracuje. Je zrejmé, že vzhľadom na jeho rodinné, jazykové a iné väzby sú pre jeho sociálnu nápravu vhodnejšie podmienky na území Slovenskej republiky. So zreteľom na túto skutočnosť a keďže v predmetnej veci zostávajúca dĺžka výkonu trestu odňatia slobody, ktorá má byť vykonaná na území Slovenskej republiky, je aj po započítaní doby obmedzenia osobnej slobody a zadržania stále prevyšujúca 4 mesiace (výmera trestu odňatia slobody v uznanom rozhodnutí Rechtbank Amsterdam je 150 dní, čo zodpovedá 5 mesiacom), tak dôvod odmietnutia predpokladaný v § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z. aplikovať v danom prípade nie je potrebné.

Odvolací súd hodnotí uvedenú argumentáciu súdu I. stupňa, k ním aplikovanému výkladu § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z., ako nesprávnu.

Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, na ktoré v argumentácii súd I. stupňa odkazuje, ako napokon i súd I. stupňa uvádza, z pohľadu právnych účinkov zaväzuje členské štáty Európskej únie, aby ďalšou vnútroštátnou implementáciou naplnili ciele a zásady tohto rámcového rozhodnutia v medziach vlastného právneho poriadku. Neobsahuje teda tzv. priame normy, pričom pri tvorbe vnútroštátnej právnej úpravy ponecháva na autonómiu členských štátov, aby konkrétne podmienky uznávania cudzích rozhodnutí (v medziach predmetu regulácie) upravili aj odlišne od textu rámcového rozhodnutia v tých častiach, v ktorých to rámcové rozhodnutie samo umožňuje, resp. v otázkach, ktoré s ním nie sú v priamom rozpore.

Súdy Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti sú tak viazané, nie priamo uvedeným rámcovým rozhodnutím, ale formou jeho implementácie, ktorú v danom prípade predstavuje zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov.

Uvedené rámcové rozhodnutie nepochybne môže byť i zdrojom pre výklad označeného zákona, avšak nie v otázkach, ktoré sú upravené rigorózne, striktné a jasne, spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosť o obsahu právnej normy.

Citovaný zákon v § 16 komplexne upravuje „dôvody odmietnutia“ uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, pričom dôvody taxatívne uvedené v odseku 1 tohto ustanovenia sú formulované obligatórne tým spôsobom, že existencia hoci aj jedného dôvodu pre odmietnutie (a tým skôr viacerých dôvodov súčasne) vyjadruje nevyhnutnosť odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, bez ohľadu na ďalšie okolnosti prípadu alebo osobné pomery odsúdeného - ktoré by inak aj eventuálne mohli vyznievať v prospech uznania a výkonu daného rozhodnutia v Slovenskej republike - pre posúdenie ktorých však zákonodarcu nedáva súdu priestor. Obligatórnosť dôvodov vyplýva z dikcie tohto ustanovenia „Súd rozhodne o odmietnutí ...ak ...“.

Vôľa zákonodarcu upraviť dôvody odmietnutia týmto obligatónym spôsobom je pritom zrejmá i z toho, že následne v odseku 2 ustanovenia § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. je upravený fakultatívny dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, t. j. prípad kedy „súd môže rozhodnúť o odmietnutí ...“, čím je stanovená v danom konkrétnom prípade možnosť (ako opak povinnosti) odmietnuť uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia.

Pokiaľ teda zákon rozlišuje medzi obligatónymi a fakultatívnymi podmienkami pre konkrétne rozhodnutie súdu, i súd ako orgán aplikácie práva je povinný tieto podmienky diferencovať. Výkladom práva preto nemožno preklenúť obligatórnosť konkrétnej podmienky spôsobom, ktorý z danej podmienky vytvorí podmienku fakultatívnu.

Napokon na uvedené ustanovenia nadväzuje § 17 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý v jeho prvej vete stanovuje, že „ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná“, čím je dostatočne zrozumiteľne vyjadrené, že rozhodnutie o uznaní cudzieho rozhodnutia je výlučne výsledkom zistenia absencie dôvodov pre jeho odmietnutie.

V prípade existencie niektorého z dôvodov pre odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia je tak jedinou procesnou alternatívou pre súd pri posudzovaní tzv. osvedčenia štátu pôvodu podľa zákona č. 549/2011 Z. z., ktorý predstavuje osobitnú formu návrhu na uznanie a výkon cudzozemského rozhodnutia, rozhodnutie o jeho odmietnutí.

V posudzovanom prípade štát pôvodu (Holandské kráľovstvo) osvedčením navrhol uznať a vykonať rozsudok svojho súdu, ktorým ako trestná sankcia v zmysle zákona č. 549/2011 Z. z. bol odsúdenému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 150 dní, čo je dĺžka trestnej sankcie kratšia ako 6 mesiacov, s čím zákon č. 549/2011 Z. z. v § 16 ods. 1 písm. i) obligatórne spája právny následok odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia.

Odvolací súd preto neprijal za správny výklad naposledy citovaného zákonného ustanovenia prezentovaný v odôvodnení napadnutého rozsudku ani z pohľadu argumentácie vyššie označeným rámcovým rozhodnutím, a napokon ani z hľadiska dikcie zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ktorý hodnotí ako celkom nepriliehavý s ohľadom na to, že podmienky uznania cudzieho rozhodnutia, v prípade ako je posudzovaný, sú upravené výlučne v zákone č. 549/2011 Z. z. (a nie v zákone o európskom zatýkacom rozkaze) a preto v režime tohto zákona je nevyhnutné ich posudzovať, na čom nič nemení ani procesná situácia, keď uznávaciemu konaniu predchádzalo konanie o európskom zatýkacom rozkaze, ako tomu bolo i v posudzovanom prípade.

Záverom len marginálne dodáva k tej časti argumentácie, ktorou súd I. stupňa svoj postup odôvodňoval najmä lepším zabezpečením účelu trestu pre odsúdeného v Slovenskej republike, že aj keby zohľadnenie faktu občianstva odsúdeného a jeho pracovného či rodinného zázemia v Slovenskej republike v danom prípade bolo možné, táto argumentácia nezohľadnila fakt, že trest uložený rozsudkom Holandského kráľovstva, ktorý bol predmetom tohto uznávacieho konania, bol koncipovaný širšie než „len“ ako nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 150 dní (výlučne ktorá časť výroku spadá do predmetu uznávacieho konania podľa zákona č. 549/2011 Z. z.).

Súčasťou trestu vyššie označeného cudzozemského rozsudku totiž bol aj podmienený trest odňatia slobody odsúdenému uložený vo výmere 4 mesiacov so skúšobnou dobou 2 roky s určením probačného dohľadu a uložením odsúdenému (v terminológii Trestného poriadku Slovenskej republiky) primeraných obmedzení a povinností, okrem iných i špecifických oproti právnemu stavu v Slovenskej republike (napr. vo forme povinnosti počas probačného dohľadu absolvovať ambulantnú liečbu v konkrétnom zariadení, resp. i eventuálnu povinnosť absolvovať krátkodobú klinickú hospitalizáciu v trvaní maximálne sedem týždňov v prípade, že to bude probácia považovať za potrebné ... atď.).

I keď predmetom uznávacieho konania podľa zákona č. 549/2011 Z. z. nepochybne mohla byť v posudzovanom prípade iba časť cudzozemského rozsudku, ktorou bol odsúdenému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody (ktorý je „trestnou sankciou spojenou s odňatím slobody“), pri zdôrazňovaní vhodnejšieho naplnenia účelu trestu bola argumentácia súdu I. stupňa selektívna a preto nezohľadňujúca i ďalšie inštitúty (ako ďalší trest aj iné opatrenia), obsiahnuté v cudzozemskom rozhodnutí, ktorými podľa neho má byť súčasne s nepodmienečným trestom odňatia slobody na odsúdeného pôsobené v zmysle jeho resocializácie.

Reagujúc na odvolacie námietky odsúdeného, najvyšší súd v závere konštatuje, že tieto hodnotil ako neopodstatnené. K námietke o porušení jeho práva na obhajobu upriamuje pozornosť na § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., podľa ktorého súd rozhoduje o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia na neverejnom zasadnutí, kde nejde o verejnú formu prejednávania veci. Pokiaľ ide o rozhodovanie rozsudkom, tento musí byť následne verejne vyhlásený, avšak oznámenie o vyhlásení rozsudku sa vykonáva v primeranej lehote vopred verejne prístupnou formou (ako je zverejnenie na úradnej tabuľky súdu, resp. internetovým oznamom), t. j. nie adresne stranám v konaní. Tento spôsob rozhodovania súd I. stupňa, ako to vyplýva zo spisu, dodržal.

Taktiež dožadovanie sa v rámci posudzovaného uznávacieho konania zmeny druhu trestu oproti trestu mu uloženému rozhodnutím cudzozemského súdu, o uznaní (resp. neuznaní) ktorého sa má rozhodovať (napr. na trest povinnej práce) nemá zákonnú oporu.

Posúdenie námietky odsúdeného (formulovanej prostredníctvom obhajcu) ohľadne právnej kvalifikácie skutkov v uznavanom cudzozemskom rozhodnutí, pri posudzovaní podmienky obojstrannej trestnosti,

zase stráca ďalšie opodstatnenie, vzhľadom na už vyššie uvedený záver o nevyhnutnosti odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, hoci odvolací súd v tejto otázke hodnotí argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého rozsudku ako vecne správnu, preto v tejto časti odvolateľa len odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (strana 4).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z vyššie uvedených dôvodov o odvolaní odsúdeného proti napadnutému rozsudku (ktoré je prípustné v zmysle § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z.), v rámci procesného postupu pri subsidiárnej aplikácii Trestného poriadku (§ 29 zákona č. 549/2011 Z. z. a § 518 ods. 4 Trestného poriadku) napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí (rozsudkom) zrušil a sám podľa § 16 ods. 1 písm. i) zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodol o odmietnutí uznania konkrétneho cudzozemského rozsudku (Oblasťného súdu v Amsterdame) a vykonania trestu odňatia slobody vo výmere 150 dní, uloženého týmto rozsudkom občanovi Slovenskej republiky F. E. a to spôsobom vyjadreným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Tento rozsudok po jeho prijatí na neverejnom zasadnutí pomerom hlasov 3 : 0 bol následne i verejne vyhlásený, čomu predchádzalo i oznámenie verejného vyhlásenia rozsudku už vyššie uvedenou primeranou formou.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.